

SOLARČEK

III. st. 2

1978-79.

INODRŽENOST

Lepo je v naši
domovini biti mlad

Pod tem gesлом smo medili zadnjo
štvrtno letomjega ŠOLARČKA.

Tujej smo skušali kopirati, koj smo
letos lepago doživelj.

Tačno seveda nismo mogli, saj je
moč krijejoč preverjati, da bi ga
izjeli na nekaj stvari.

P I S A T E L J S U H O D O L Č A N O V P O D R B I B U

Na slovenski kulturni praznik je našo šolo obiskal pisatelj Leopold Suhodolčan. Učenci smo mu pripravili čopol sprožek po pozdravnem nalogovoru tovariša ravnatelja in po dveh pesnih, ki jih je zapev naš pevski zbor, je tovaril Suhodolčan predstavo, in zelo zabavno zgodbo iz knjige Sedem načinjevih.

Zatem je odgovarjal na naša vprašanja. Prvi so spregovorili učenci iz nižjih razredov. Njihovo vprašanje so se izmenjala predstavnica vsebine knjig, ki so jih prebrali. Iz njegovih odgovorov smo zvedeli, da si čudna imena, ki jih imajo junaki njegovih zgodb, povzeli izmisli sam, kot si jih izmisli našen otrok. Zvedeli smo tudi, da so knjige Skriti dnevnik, Deček na črem kocju, rumena podmornica napisane po resničnih dogodkih. Učenca petega razreda pa sta prebrala svoje nadaljevanje Skritega dnevnika, kar je pisatelja Suhodolčana prijetno prenenetilo.

Zatem so učenci spraševali o njegovem pisateljskem delu. Povedal nam je, da knjige napiše šele takrat, ko ima zgodbo v mislih že dokončano. Piše s pisalnim strojem in sicer skrbi, da je knjiga pravopisno napisana pravilno. V zvezci s svojim življenjem pa nam je povedal, da nima veliko prostega časa, da ima red živali (pač in mačko ima tudi doma) in da red voliko bere.

Na koncu je povedal, da se jo pri nas zelo prijetno počutil in obljubil, da nas bo morda še kdaj obiskal.

Učencem, ki so s seboj prinesli njegove knjige, je dal še avtogram. Učenci 5. in 6. razreda so ob obisku pisatelja Suhodolčana ugotovili, da ni star, debel in siv mož z dolgo brado, kot so si pisatelja predstavljeni, pač pa je čisto navaden človek, in če bi ga srečali na cesti, sploh ne bi vedeli, da je pisatelj.

Na vprašanje, KAJ TI JE PISATELJ SUHODOLČAN POVEDAL, so odgovorili takole:

... da je želel postati strojevodja ali mornar.

Vojko

... da je prvi dan pouka pobegnil iz šole. Silvo

... da se je kot otrok najraje igral ravbarje in žandarje.

Ida

... da v osnovni šoli v slovenščini ni imel ravno odlične ocene, vendar je pisal kar dobre spise. Bruna

... da se pisatelj v mladosti prav nič ne razlikuje od drugih
otrok.

Denis

... da najraje piše od petih do osmih zvečer.

Magda

... da ne piše ponoči, kot sem si jaz predstavljal.

Vida

... da piše s pisalnim strojem.

Vladimir

... da knjige ni tako preprosto napisati, kot sem si
jaz mislil.

Livijo

... da najraje piše v kakem kotu, kjer je mir.

Irma

... da knjige ni mogoče napisati kar v enem mesecu, pač pa
da je včasih zanjo potrebnih več let.

Roštjan

... da nima veliko prostega časa in da ima rad živali.

Anica

... da ima psa, ki mu je ime Jaka.

Jože

... da je zaposleni rudnik, v katerem Mirt išče očetov
dnevnik, resničen rudnik, ki bi si ga lahko ogledali
še danes.

Goran

... da so v Skritem dnevniku opisani večinoma resnični
dogodki.

Renato

... da nas pozdravlja Naočnik in Očalnik.

Branko

Drago Torkar, S.p.nazred

K R A S

Že v nižjih razredih smo se veliko učili o Krasu in o kraških pojavih. Slišali smo za kraške jame, reke ponikalnice, tudi o vrtcah smo vedeli precej. Vendar nam je ekskurzija po Krasu že dopolnila znanje.

Veseli in židanci volje smo se zbrali na šolskem dvorišču. Izpred šole smo se odpeljali s tremi avtobusi, vozil pa je tudi šolski kombi. Le prelaz Petrovo brdo nas je ločil od prelepe Šelške doline, Železnikov in Skofje Loke. V Železnikoh smo videli stari plavž in samo ime Železniki nas je spomnilo na to, da so tam nekoč pridelovali železo. Polni smo bili pričakovanja in mesta so kar bežala mimo nas. Že ob 9^h smo se pripeljali do Ljubljana in videli gradnjo nove ceste, ki bo peljala preko barja. Lepo se je bilo voziti po hitri cesti in minilo dolgo, ko smo se začeli spuščati z Ravbar komande in smo že zagledali prve kraške gozdove in obdelana polja. Tovariš ravnatelj nas je opozoril, da bomo kmalu zagledali Postojno. In res. Nedaleč smo videli, obdano s hribi, mesto Postojno. Avtobus se je ustavil in kmalu smo dobili vstopnice za v jame. Vendar smo morali še malo počakati, da je pripeljal vlak.

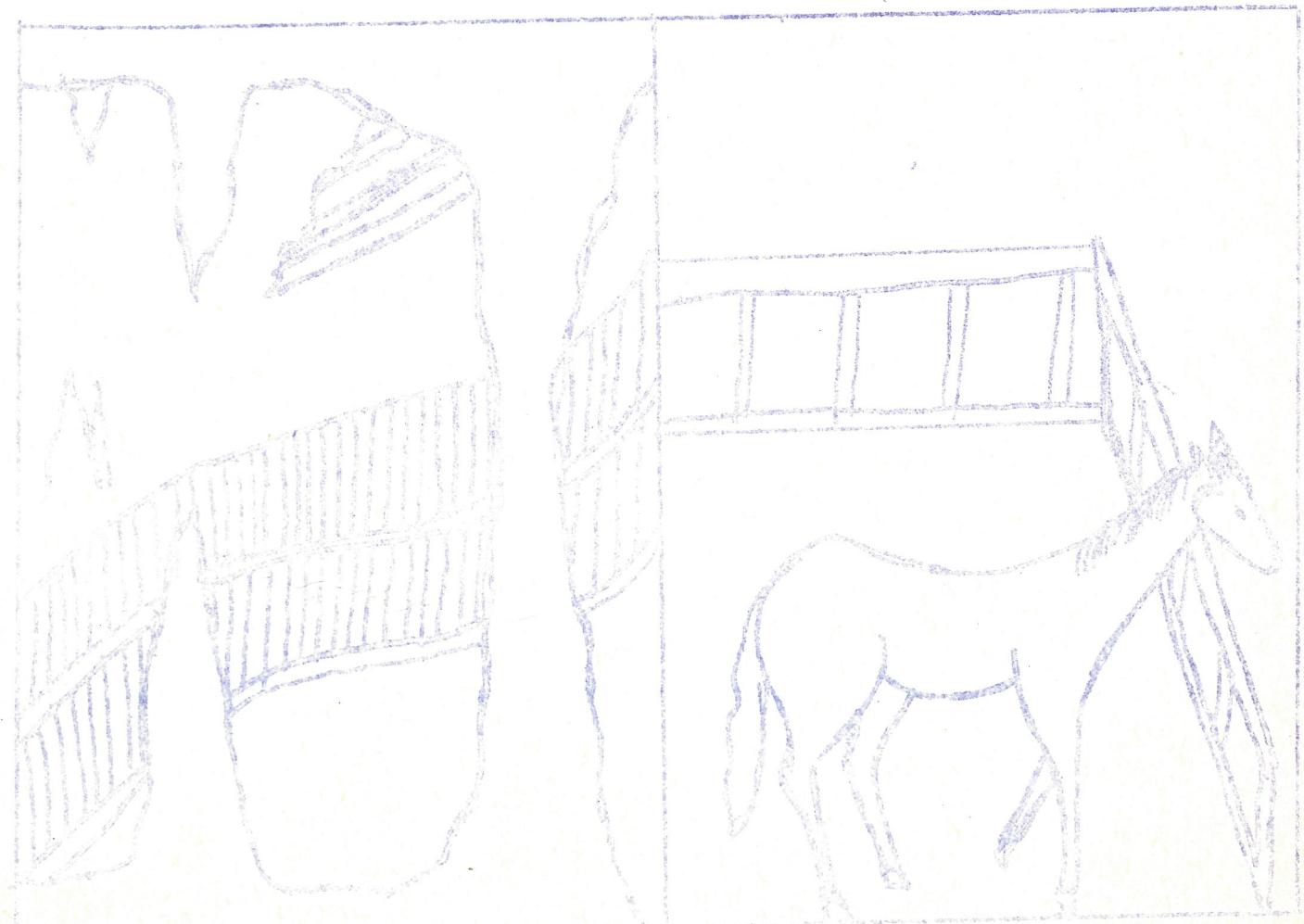
Prvič sem videla tak vlak in sem bila spočetka prav začudena. Vlak se sestavljal vagončki in na vsakem vagončku so bili trije sedači. Vlak se je premaknil in kmalu nas je sprejel tisti čuden hlad, ki je prihajal iz jame. V začetku me je malo zeblo, vendar sem se privadila. Vlak je vozil hitro in včasih sem mislila, da bom z glavo udarila v kapnike, tako je bilo nizko. Začudena sem bila nad čudesi, ki jih skriva jama. Vsi ti kapniki so bili nekaj nevsakdanjega, najbolj pa me je presenstil nenevadni čudežni "zastor". Z nami je bil vodič in, ko smo stopili z vlaka, nam je povedal vse o jami, pa tudi o človeški ribici nam je govoril. Le kratek del poti nas je ločil od bazenčka, kjer so plavale človeške ribice. Velikokrat sem jo že videla naslikano, vendar mi je bila veliko bolj všeč živna. Prišli smo v veliko dvorano, vendar mi je ostala najbolj v sponinu dvoranu Špageter in makaronov. To pa zato, ker ima tako srešno ime. Kmalu smo spet zadli na vlak in se pripeljali do izhoda.

Tan se še sedaj poznajo osmojeni kapniki od takrat, ko je Rudi Bašelj začopal Nemcem bencin. Ko smo prišli spet na svetlo, se nam je vse bleščalo pred očmi, ker smo se tako privadili temi. Poslovili smo se od Postojne in jave in se odpeljeli proti Lipici.

Pot ni bila dolga in tam nam je vodič razkazal konje, pa tudi božali smo jih lahko. Ogledali smo si tudi predstavo dresiranih konj in prav čudila sem se, kako morejo konji vse to znati. Utrujeni smo se vračali proti domu in se peljali mimo manjših vescic na Krasu. Vendar pa smo kmalu začutili hlad Soče in domači kraj ni bil več daleč.

Zadovoljna sem bila z ekskurzijo in želela bi, da bi jih bilo več. Do sedaj sem mislila, da poznam Slovenijo in njene znamenitosti, vendar mi je ta ekskurzija še dopolnila znanje o Krasu.

Anita Močnik, 6.razred

O S R A M B N I   D A N

Fri razredni ura nam je tovarišica povedala, da bomo imeli obrambni dan, na katerem bo imel vsak razred svojo naloge. Šesti razred je moral natisniti posebno številko Solarčka. V šoli smo pripravili vse potrebno in čakali tisti dan, ki se je z naglimi koraki bližal.

Zjutraj smo prišli v šolo, se preobuli in odšli vsak v svoj razred. Z razrednišarko smo se pogovarjali, ko je nenadoma zatulila sirena. Vstali smo, poravnali stole pod mizice in odšli v vrsti po eden iz razreda na spodnji hol, kjer smo se preobuli. Učenci, ki so bili za to določeni, so odnesli s seboj ciklograf in druge priprave za tiskanje Solarčka. Šola je bila prazna in zaklenjena v treh minutah. Mislim, da smo se glede hitrosti kar dobro odrezali.

V četi smo se odpravili na Avo. Ko smo prispeli na določeno mesto, smo razvili transparent z napisom PARTIZANSKA TEHNIKA. Tja so prispeli tudi predstavniki narodne obrambe, civilne zaščite, teritorialne obrambe, prve pomoči in drugi. Komandirji so poročali komandantu, da so čete popolne. Nato so nam razstavili orožje in ga opisali. Toda "šestkarji" smo imeli le malo časa za poslušanje razlage, kajti bili smo zelo zaposleni. Novinari smo morali napisati članke, ki so jih prepisovalci prepisali, razmnoževalci razmnožili in na koncu, ko je bilo že vse natisnjeno so spajkalci speli liste, raznašalci pa so raznesli Šolarčka gostom in učencem. Najprej so streljali vojaki, potem sedmi in osmi razred, nato pa še odrasli. Komandant je bil zelo presenečen nad dobrimi nadetki. Ekipe prve pomoči so prikazale, kako bi nudile prvo pomoč ranjencem.

Mislim, da je obrambni dan zelo dobro uspel, saj smo bili zadovoljni in izkazalo se je, da smo dobro pripravljeni na nesrečo, ki nam grozijo. Šesti razred pa je lahko ponosen na svojo izdajo Solarčka, saj nas je marsikdo pohvalil.

V ponedeljek nas je v šoli pohvalila tudi tovarišica razrednišarka in dejala, da smo opravili svoj prvi življenski izpit.

U S P O S A B L J A N J E M L A D I H Z A S L O

Ob 30. obletnici organiziranega usposabljanja mladih za SLO smo tekmovali v prvi pomoči, streljanju in orientaciji.

Posebne ekipe učencev so tekmovali najprej na šolskem, nato na občinskem tekmovanju v Tolminu.

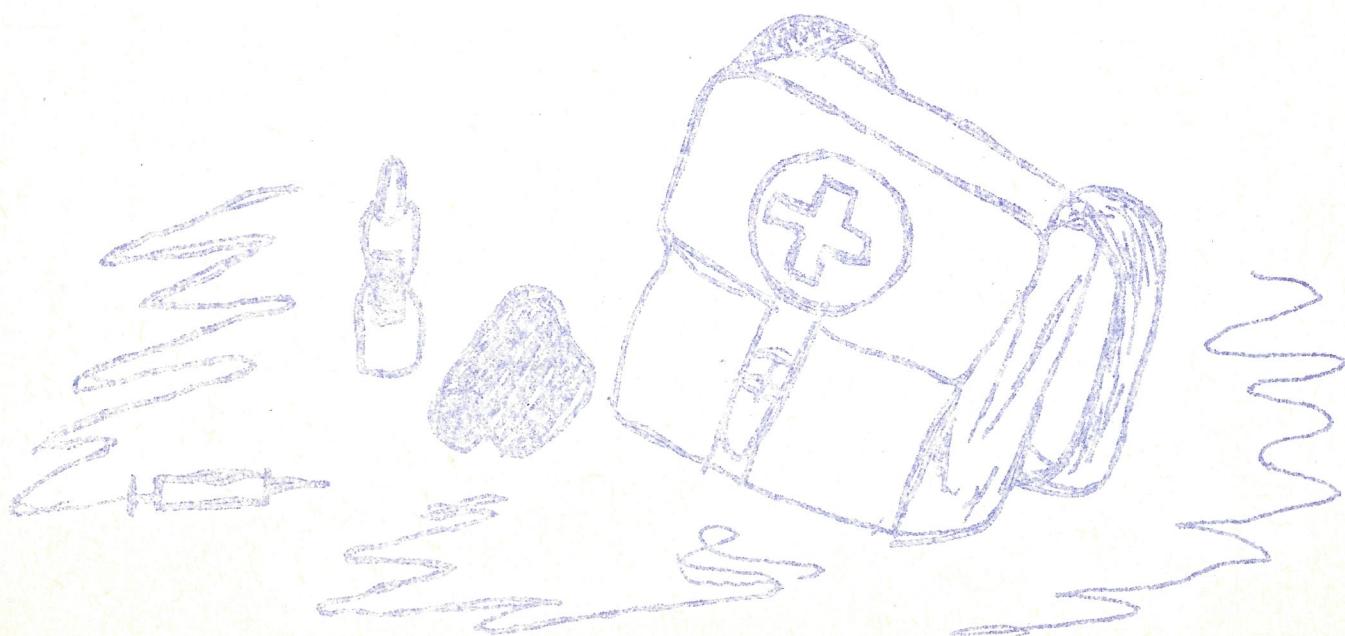
Prepričani smo bili, da se ne bomo uvrstili dobro. Čeprav smo že pri drugi kontroli zgrešili pot in izgubili veliko časa, smo se le zopet ujeli in pot z vso naglico nadaljevali. Ko smo na cilju zvedali da smo drugi in da bomo šli na tekmovanje severne Primorske, smo bili vsi srečni in komaj smo čakali, kdaj bo ta dan.

Že kar takoj je bilo narobe to, da je tistega dne deževalo.

Najprej nas je pot vodila po močvirju in morali smo priti do prve kontrole, ki je bila pri tovarni Meblo. K tovarni smo prišli, kontrole pa ni in ni bilo, kakor da se je v zemljo vdrla. Končno smo le zagledali možaka, ki nam je govoril, da je kontrola. Vsi smo bili v zadregi. Spoznali smo, da smo se izgubili in tako je padlo v vodo sleherno upanje po kakršnem koli uspehu.

Vendar mi bil dosti samo tak polom, Goričanom smo pustili še dva skoraj popolnoma nova dežnika.

Branka Kogoj, 8.razred

PIONIRJI PROMETNIKI

V petek, 6. aprila, je bilo v Kobaridu srečanje pionirjev prometnikov.

Iz naše šole sta odšli na tekmovanje dve skippi. Nihče ni pričakoval kakе dobre uvrstitve, saj smo vedeli, da pa nekaterih šolah že več let obstaja proučni krožek in da bodo naši vrstniki verjetno veliko bolj izurjeni kot mi. Toda tokrat smo se uščeli. Najprej smo se poskusili v poznavanju zgodovine Kobarida in okolice, potem etike v prometu in varstvu okolja.

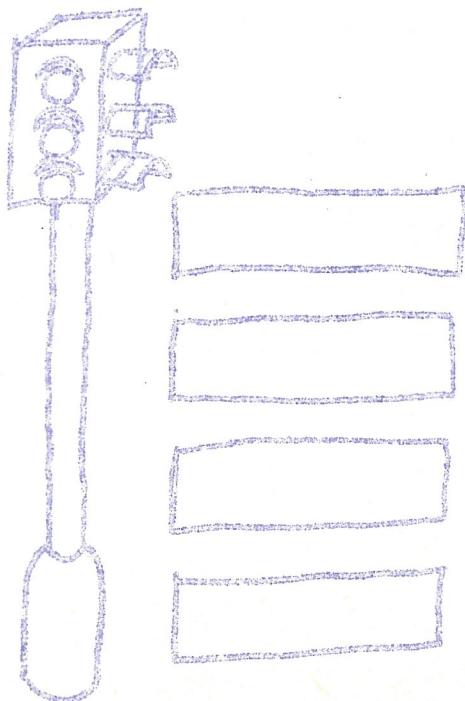
Takoj za tem smo odšli na zbirno mesto pred OŠ Kobarid. Tov. milicičica nam je dala navodila in v skupinah smo odšli po kobarških ulicah, kjer smo odgovarjali na vprašanja v zvezi s prvo pomembjo in varstvom v prometu. Vprašanja so bila dokaj zahtevna, toda s pomočjo tov. milicičice smo jih uspešno rešili.

Takoj ko smo prišli na cilj, je bilo na vrsti streljanje. Tov. ravnatelj nam je povedal, da smo zaenkrat na drugem mestu, dve točki za Ob Tolmin. Bili smo zelo presenečeni.

V streljanju smo bili Podbršani daleč pred ostalimi, kar je prav gotovo rezultat dela našega strelskega krožka.

Ob enih smo imeli skupno kosilo v Kobaridu. Bili smo zelo srečni, ko so nam sporočili rezultate. Prva ekipa OŠ Podbrdo je bila prva, druga ekipa pa odlična tretja. Dobili smo lepe nagrade. Po kosilu smo se odpeljali proti domu, in vsi skupaj smo bili presrečni.

Zorko Kaltnekar, 8.razred

LIKOVNI KROŽEK

Poleg številnih drugih krožkov deluje na naši šoli tudi likovni krožek. Tudi jaz rada rišem, zato sem se vključila vanj.

Zdaj sem začela slike, ki pogoste visijo na hodniku naše šole, gledati z drugačnimi očmi. Ne hodim mimo njih brezbrižno, ker vem, koliko truda in prostih ur je vloženih vanje. Večkrat opazim med množico slik tudi svojo in spomnim se ur, ki jih preživim v krožku. Vendar pa mi teh ur ni nikoli žal, saj je delo zelo zanimivo in raznovrstno.

Ko nas je obiskal pisatelj Leopold Suhodolčan, smo naslikali dvanajst slonov, ki so glavni junaki zgodbe. Pisatelj je pohvalil naše slike.

Zadnje ure krožka smo skoraj delali krožnike iz papirja in škroba. Škrob se mi je v začetku gnusil. Vsak učenec je svoj krožnik prebarval in ga okrasil z vzorcji.

Člani likovnega krožka skrbimo, da je naš hodnik vedno okrašen s slikami. Nekaj najlepših slik smo nesli tudi v ambulanco.

Dokler me bo delo v krožku veselilo, bom v njem sodelovala.

Tadeja Zgaga, 3.razred

Franja Medja, 4.razred

Danila Obid, 4.razred

Simona Mijatović, 3.razred

Sandra Lapanja, 2.razred

Simona Stendler, 2.razred

Alenka Mahajnc, 1. razred

Mentorica: Marta Torkar

R E C I T I R A N O

Ko sem hodil v prvi razred sem na proslavi slišal Gregorčičeve pesem "Soči". Ta pesem me je navdušila, da sem se vpisal k recitatorjem. Učenci višjih razredov so deklamirali pesmi, ki so bolj zahtevne kot naše, zato je jasno, da smo jim bili nevoščljivi. Vendar smo tudi mi mlajši večkrat uspešno nastopali. Letos recitatorje vodi tov. Urbančičeva, ki nam pripravlja zelo lepe deklamacije. Deklamirali smo za novo leto, osmi marec in prvi maj. Tedaj se nam je nastop skoraj ponesrečil, saj nas ni nihče slišal. Nastopali smo namreč obkroženi z baklami. Če od nekdaj si želim, da bi postal igralec. Mislim, da se bom prav pri recitatorskem krožku vsaj malo seznanil s tem poklicem.

Srečko Zgaga, 5. razred

P O J E M O

Že kot vrtičkar sem hodila ob pomembnejših praznikih v šolo gledat proslave. Nastopal je tudi otroški pevski zbor. Na odru so stali dečki in deklice v belih bluzah in modrih hlačah. Na bluzah so imeli pripeto pentljo.

Kot prvošolka sem tudi jaz začela peti v zboru. Pojemo otroške pesmi, v višjih razredih tudi bolj zahtevne. Pojemo dvoglasno in troglasno. Enkrat tedensko imamo vaje.

Nastopamo na vseh proslavah: za 29. november, novo leto, dan Žena, 1. maj. Pred nastopom imamo tremo. Na odru nas tovariš prebada z očmi, da se ja ne bi zmotili. Daje nam še zadnje nasvete in navodila. Ob napovedanem času se proslava začne. Tovariš zamahne z rokami, kot bi hotel vzleteti, in mi zapojemo. Če nas na koncu tovariš pohvali in gledalci nagrade s ploskanjem, smo veseli in ponosni, kot da ne bi mogel nihče bolje zapeti. Kadar nás tovariš graja, bi se najraje pogreznili v zemljo.

Razen na proslavah radi pojemo tudi na izletih.

V Podbrdu že več let uspešno deluje mešani pevski zbor KS pod vodstvom tovarišice Kovač Slavice. Morda bo tudi kdo od nas **iz mladinskega pevskega zbora nastopal v mešanem pevskem zboru KS.**

Martina Smolnikar, 5. razred

K R O Ž K I R O C H I N D K I L

Na naši šoli imamo učenci več krožkov. Med njimi je tudi krožek ročnih del. H krožku hodim zelo rada. Učimo se plesti, kvetkati, šivati in drugih ročnim spretnosti.

Naredila sem že pulover in hlače za svojo punčko. Zdaj delam gobelin in doma pletem pulover.

Tovarišica učiteljica nas veliko nauči. Vsi znamo že veliko narediti, zato smo ji zelo hvaležni.

Mentorica: Marija Matelič

Simonca Stendler, 2.razred

M L A D I N C I

Vsako leto ob dnevu mladosti postanejo mnogi pionirji mladinci. Letos smo postali mladinci mi, učenci 7. razreda.

25. maja smo se s kombijem odpeljali do vasi Stržišče, nato smo šli poč proti Rutu. Z nami je bil tudi predsednik mladinske organizacije Rudi Panjtar. Zastavonoša je pred četo nosil zastavo. Dolga je bila pot mimo samotne kmetije, skozi grapo in čez senožeti. Tedaj smo zagledali Rut. Po kolovozu smo se spustili do obaležja.

Predsednik mladinske organizacije nas je seznanil s pravicami in dolžnostmi mladincev. Govoril nam je tudi o njeni zgodovini in ujetem našteanku. Nato smo slovesno sprejeli mladinske izkaznice. Preden smo zapustili Rut, smo pre spomenikom padlim zapeli pesni. Ko smo se veseli proti Koritnici, smo se pogovarjali o svojih občutkih ob sprejemu v mladinsko organizacijo. Za vse je bil to pomemben dogodek.

Malči Stucin,
Vojko Gencič,
Marko Kenda,
7. razred

KAHEN NA KAMER - P A D A C A

Ko je naša pionirska hranilnica prvič odprla svoja vrata, so pred njimi čakali skoraj vsi učenci, da bi postali varčevalci. Takrat sem bila še v tretjem razredu. Ko sem prišla v peti razred, sem tudi jaz začela delati v naši banki. Letos dela v pionirski hranilnici pet učencev; dve iz šestega, ena iz sedmega in dva iz osmega razreda. Naš mentor je tovarišica tajnika Sonja Torkar. Do letos so varčevalci prejemali nagrade glede na količino vloženega denarja, letos pa varčevalci vsak mesec dobijo drugo nagrado, če le vložijo minimalni znesek.

Če delaš, zaslužiš tudi plačilo, ali ne? Zato Ljubljanska banka vsako leto organizira izlet za uslužbence PH. Tudi letos smo že šli nanj. Bilo nas je za štiri avtobuse. Najprej smo si ogledali tovarno IMV v Novem mestu. Potem smo imeli kosilo v Delenjskih Toplicah. Po kosilu je bilo tekmovanje. Tekmovala sem tudi jaz. Trojica iz našega avtobusa je zasedla drugo mesto in vsak tekmovalec je dobil majhno nagrado. Pozneje smo odšli v Bazoo 20, nato pa smo se vrnili domov. Bilo je zelo lepo in spoznali smo nove prijatelje, sicer pa smo v našem avtobusu prevladovala dekleta, saj sta bila samo dva fanta.

Naša PH dobro posluje in ima veliko varčevalcev. Največ denarja zberejo razredne skupnosti, ki varčujejo za izlete. Mi uslužbenici sprejemamo in oddajamo denar, nagrade in druge. Ni pa mi všeč, da varčevalci ne izkoristijo negrad, ki bi jih dobili, če bi vsak mesec kaj vložili.

Anica Kenda, 6.razred

M E H Z A S M E H

V letošnjem šolskem letu je na naši šoli zopet začel delati lutkovni krožek.

Vedeti smo začeli že oktobra, saj je lutkovna igrica Mateja Rodeta MEH ZA SMEH dokaj zahtevna.

Prvo predstavo smo ob novoletnem praznovanju odigrali v našem vrtecu. Mladi gledalci so pridno pomagali Pavlihi, da je napolnil meh za smeh. Gostovali smo tudi v domu upokojencev in imel sem občutek, da smo opravili dobro delo, ko smo starčkom skrajšali dolge ure njihove jeseni.

Potem smo gostovali še v Podmelcu, na Mostu na Soči pa smo imeli kar tri predstave. Na Mostu smo doživeli menda vse, kar igralce lahko doleti. Zaigrali smo najmlajšim, starim komaj leto ali dve, ki predstavi niso mogli slediti in so jo kvečjemu motili. Zato pa smo ob enih popoldne imeli odlično publiko - učence nižjih razredov osnovne šole. Tako so pomagali Pavlihi, da bi ujel razbojnika, da smo vsi lutkarji v sebi začutili pravo igralsko mrzlico, naša mentorica pa režisersko. To je bilo vznemirjenje, ki ga doživili ob največji povezavi med igralci in publiko. Ob koncu smo si bili edini, da je bil to naš najboljši nastop.

V petek, 29.12. pa smo nastopali pred domačim občinstvom, ki je tudi odlično sodelovalo. Res pa je, da smo bili sedaj že izurenji igralci. Po nastopu smo si oddahnili. Bili smo srečni, da smo vse predstave uspešno pripeljali do konca.

Po tem zadnjem nastopu pred domačo publiko smo bili igralci in tov. mentorica prepričani, da ne bomo več nastopali. Toda krepko smo se zmotili. Povabili so nas, da se udeležimo srečanja primorskih lutkarjev, ki je bilo v Tolminu. Nastopali smo v četrtek zjutraj ob 10^h v domu JNA v Tolminu.

Z veliko trume in bojazni smo odigrali igrico in moram reči, da smo jo kar uspešno izvedli. Potem smo si ogledali še dve predstavi. Bili sta dobri, mi smo bili mnenja, da smo bili mi boljši in da bomo mogoče izbrani za republiško srečanje. Žirija pa je bila drugačnega mnenja. Na srečanje v Kranju so šli drugi, mi pa smo si za nagrado šli ogledat nekaj prireditvev.

Ob vseh teh nastopih pa smo si bili edini, da mora biti pravemu igralcu užitek predvsem igrati, ne pa tekmovati.

Zorko Kaltnekar, 8.razred

Z A L O G S T N A V E R B E L A Š O L A

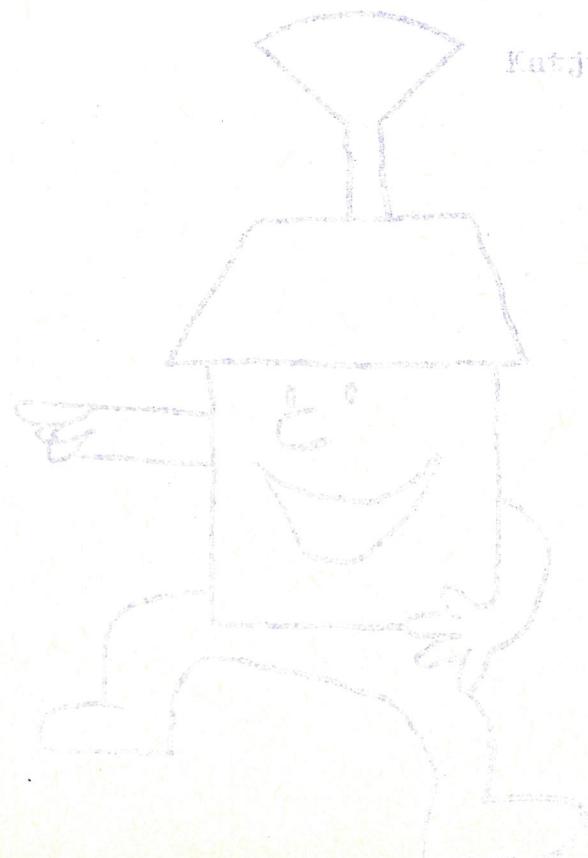
Lanskop letu smo praznovali že deseto obletnico tekmovanja v veseli šoli. Učenci naše šole tekmujočo že od vsega začetka.

Najprej so bile naloge zes veselie in zabavne, zato so učenci radi tekmovali. Sedaj pa postajajo vse bolj resne in težke. Kdor hoče biti dober, tam mora kar vestno reševati naloge iz Pionirskeh listov. Po mojem bi naloge morale biti bolj zabavne in take, da mora biti reševalec predvsem iznajdljiv.

Zot po navadi je bilo tudi letos najprej zavredno tekmovanje. Občinskega letos ni bilo. Tudi sistem tekmovanja se je spremavil. Prejšnja leta je bil zmagovalec tiasi, ki jo dosegel največ točk. Na občinsko tekmovanje je hei le en sam učenec iz vsakega razreda. Letos pa je bilo trebu preseči določeno število točk. Zato sta se v naše šole udeležila občinskega tekmovanja le dva učenca, in sicer iz osmoga razreda. Tudi na drugih šolah je bilo podobno. Te so imela večinoma tekmovalce iz nižjih razredov. Na občinskem tekmovanju je bil Brago Torkar iz osmoga razreda prvi, vendar je dosegel premalo točk, da bi se lahko udeležil republiškega tekmovanja.

Letos v primerjavi z drugimi leti nismo najboljši "veseli Šolariji". Zelim pa, da bi bilo v buduče bolje in da bi se žalostna vesela šola spet spomnile v veselo.

Katja Štrojer, 8.razred

O B I S K U J E M O C S T A R E L E

Društvo mladih medicinskih sester smo na šoli ustanovili pred tremi leti. V njem delajo samo dekleta. Njihova naloga je, da vsak petek obiskat ostarele v dom počitka. Tudi jaz sem članica društva, bila sem tudi predsednica. Moja naloga je bila, da sem člane vsak petek opozarjala, naj ne pozabijo na obisk, in sem si vse zapisovala. Sprva je bilo malo težko, ker nismo bile navajene starih ljudi, sčasoma pa nam je delo šlo bolj pod rok.

V dom počitka hodimo predvsem zabavat stare ljudi. Vsaj malo jih moramo razvedriti. Če si koj želijo, jim ustrežemo. Včasih jim tudi zapojemo. Ob praznikih obiščejo dom tudi naši pevci, recitatorji in tudi lutkarji.

Spomnim se, kako me je neka stará žena prosila, naj ji napišem pismo, ker je bila priklenjena na posteljo. Usedla sem se za majhno mizo ter napisala naslov, ki mi ga je narekovala. Pisala je svoji sestri. V pismu jo je prosila, naj jo pride vsaj enkrat obiskat, ker ji je dolgačas, ter kako bi rada videla vsaj še enkrat svoj dom, preden umre, kar se bo kmalu zgodilo. Pomisnila sem, kako mi mladi mislimo, da so starčki v domu srečni, da jim ni treba delati ter se dobro počutijo. Toda to sploh ni res. Vsakogar muči domotočje, posebno če mora ves čas samo ležati. Pismo sem odnesla na pošto. Toda stará žena ni dobila niti obiska niti odgovora. Tako se je zgodilo še mnogim.

Starčki so prav zaradi svoje osamelosti zelo veseli naših obiskov. Sprašujejo nas, kako je bilo v šoli. Tudi mi smo veseli, da jih vsaj ob petkih razvedrimo.

V vrute mladih medicinskih sester vstopajo nova dekleta, čeprav vidijo v domu le trpko življenje starčkov. Kdo ve, morda bomo na stará leta tudi mi tam. Takrat bomo šele videli, kaj je starost.

Damjana Drole, 7. razred

Z E L E N A   S T R A Z A

V DNEVNIK ZELENE STRAZE zapisujemo vse, kar naredimo za varstvo okolja.

Preberite nekaj zapisov:

31. marec 1979

Ko je bilo v šoli tekmovanje za Miranov memorial,
je ŠSD poskrbelo za plakat z napisom: HVALA KER
NE KADITE

10. april 1979

Učenci osmega razreda so raziskali vzroke drsenja
zenilje v naših krajih. Poročila so napisali Zorko,
Katjuša in Klara.

20. april 1979

Pionirska komisija je pregledala, kako skrbimo za
lončnice. Največ lončnic je v naslednjih razredih:
6. razred - 17 lončnic skozi vse leto
1. razred - 16 lončnic skozi vse leto
3. razred - 17. lončnic skozi vse leto

10. maj 1979

Učenci višjih razredov smo pogozdovali nad Rutom.
Posadili smo okoli pet tisoč sadik.
Učenci nižjih razredov so šli na ekskurzijo v gozd.

Tatjana Čufer,
tajnica PO

PRVI JAVNI TELOVADNI NASTOP

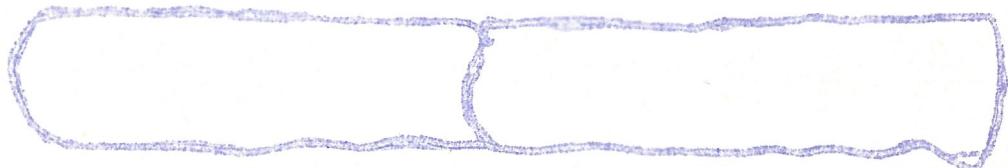
Zeljsko športno društvo na osnovni šoli v Podbrdu je slasti uspešno pri namišnem tenisu, šahu in streljanju. Nača društvo je že tradicionalni organizator občinskega prvenstva v namišnem tenisu.

V petek, 22.12.1978 pa smo v počastitev dneva JLA prvič priredili javni telovadni nastop. Nastopali so učenci od 4. do 8. razreda. Lahje vaje na kozi, to je raznožko, skrčko, odbočko so prikazali mlajši, prevale naprej, stoje, zanožke, prednožke in premete pa starejši. Prevale, salte in premete na nehkih blazinah so pokazali vsi učenci. Na skrinji so telovadili učenci 6., 7., in 8. razreda. Preskoče čez skrinjo vzdolž so delali le fantje 8. razreda. Za zaključek so sledile vaje na nizkih blazinah. Prevale naprej in nazaj so pokazali vsi učenci, prevale v dvojicah pa le učenci 4. razreda.

Z obiskom se ne moremo pohvaliti, kajti pri nas ljudje niso navajeni tovrstnih nastopov. Vendar so gledalci povedali, da jim je bil nastop všeč in da bi želeli, da bi bilo takih prireditev več.

Seveda bomo mladi že radi nastopali, posebno, če bomo in ko bomo imeli telovadnico, ki si jo vasi tako zelo želimo.

Tonček Panjtar, 5.razred

V N I E S L A L O M N A S O R I Š K I

V četrtek, 12.4. 1979, je bilo na Sorški planini Šolsko prvenstvo OS "Simon Kos" Podbrdo v veleslalomu.

Ob 10^h so se po dobro pripravljeni progi spustili prvi tekmovalci. Najprej so štartale cicibanke. Najbolje se je odrezala Vlasta Čufer. Za njimi so prišli cicibani, pri katerih je slavil Simon Ortar. Po nekaj minutni prekinutvi so se po progi spustile pionirke, prepričljivo je zmagala Brigitta Stendler. Pri mlajših pionirjih pa je bil boj dokaj izenačen. Slavil je Primož Beguš. Nato so startale starejše pionirke. Branka Kogoj je zopet dokazala, da nima konkurenco, ravno tako kot Zorko Kaltneckar pri starejših pionirjih. Med tekmovalci je vladalo prijetno vzdušje. Toplo visokogorsko sonce je pripeljalo z vso močjo in obarvalo obraze smučarjev. Tekmovanje je bilo odlično pripravljeno in tudi z uspehi smo zadovoljni.

Tonček Janežar, 5.razred

P O Z O K, P R I P R A V L J E N I, S N U K - - .

Na televiziiji sem kot majhen deček gledal smučanje, ki so se podili po smučišču. Sklebil sem, da bom tudi jaz smučar.

V prvem razredu mi je mama kupila smuči. Nato me je vpisala v tečaj. Poiskusil sem posnetati vrhunske smučarje, pa mi ni šlo. Vztrajno in marljivo sem smučal cel teden zimskih poditnic. Sedaj hodiš vsako leto na tečaj. Tekmoval sem že večkrat. Ko sem hodil v drugi razred, sem nekaukrat tekmoval na Ljivku, toda nisem dosegel dobrih rezultatov. Sedaj, ko hodiš v peti razred, sem dosegel boljše rezultate. Samo letos sem dobil štiri medalje in štirinajst diplom. V tem letu je moja najslabša uvrstitev četrto mesto.

Zmanj veliko načrtov, toda to je skrivnost.

Upam, da bo naslednje leto tudi tako uspešno kot letošnje.

Pavel Tonkar, 5.razred

T E K

Že leta je na naši šoli zanimanje za tek zelo veliko. Čeprav nas je malo, sodelujemo skoraj na vseh tekmovanjih. Posebno je treba pohvaliti učence nižjih razredov, ki so dosegli lepe uspehe.

V začetku leta smo bili na prvi preizkušnji - na jesenskem krosu. Pokazalo naj bi se, koliko smo vzdržljivi in močni. Naša šola so zastopale vse kategorije pionirjev. Na tekmovanju smo dosegli med skupami tretje mesto.

Sporiladi so se učenci nižjih razredov posvetili v atletiki in tudi osvojili veliko priznanj.

Sodelovali smo tudi na prvomajskem teku v Podbrdu. Ker ni še konec šolskega leta, še ne vemo, če ne bomo morda dosegli še kakšnih lepih rezultatov.

Na lanski prireditvi ob zaključku šolskega leta smo videli, da so naši učenci osvojili nošteto priznanj, kljub temu, da smo majhna šola. Zato je razumljivo, da kdaj tudi izpademo. Pozivam učence, naj se še naprej udeležujejo tekmovanj, naj se ne dajo prosiči in siliti na tekmovanja. Zavedajo naj se, da je važno sodelovati ne zmagati.

Ivan Cvek, 8.razred

STRELEC

Že ko sem bil majhen, sem občudoval strolce in trdno sklenil, da bom tudi jaz nekoč postal strelec. Želja se mi je izpolnila. Strelski krožek na naši šoli deluje že vrsto let in dosegel je že lepe uspove. Na vseh občinskih tekmovanjih je zasedal prva mesta in nekajkrat tudi dal občinskega prvaka. Mentor krožka je tovariš Jože Golja. Pri krožku sodeluje okrog petnajst učencev.

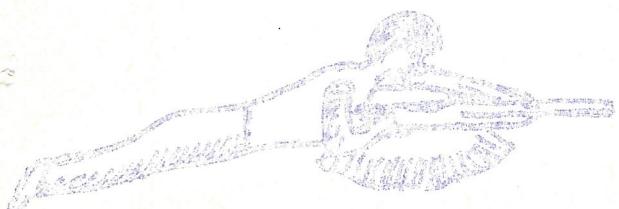
Prvič sem se v krožek vključil v četrtem razredu, potem pa je bilo odločeno, da v tem krožku lahko sodelujejo le pionirji od šestega razreda dalje. Zato sem tudi jaz s svojo željo moral počakati do šestega razreda. Na začetku sem se srečeval z manjšimi težavami: kako previlno meriti, držati puško in kakšna je pravilna drža.

Najponembenije tekmovanje, na katerem sem sodeloval, je bilo lansko občinsko tekmovanje v Tolminu: dosegli smo ekipno prvo mesto, iz naših vrst k je bil občinski prvak, en učenec pa je zasedel tretje mesto. Na letošnjem občinskem prvenstvu je naša ekipa zasedla prvo mesto in prav tako je bil en učenec tretji. Udeležil sem se tudi občinskega tekmovanja v prvi pomoci, orientaciji i.p.d. kjer je bila naša ekipa v streljanju prva, v vsem drugem pa druge. Na obrambnem dnevu, ko smo streljali z vojaškimi puškami, sem streljal najbolje v našem razredu in bil sem tudi med prvimi izmod vseh skupin. Oficir nam je rekel, da smo zelo dobro streljali in da moški še tako streljajo.

Ded imam ta krožek, zato mislim še dolgo sodelovati v njem.

Ko bom končal osnovno šolo in bom nadaljeval šolo kje drugje, se bom skušal vključiti v strelski krožek tudi tam.

Marko Kenda, 7.razred

NAMIZNI TENIS

V našem kraju ima namizni tenis že dolgoletno tradicijo. Iz roda v rod se pojavljajo dobri igralci. Tako je bilo tudi letos, saj smo na vseh pomembnih tekmovanjih v občinskem merilu osvojili prva mesta. Trenirali smo vsak torek popoldne. Pred tekmovalji pa tudi večkrat tedensko.

Najprej je ŠoD pripravila razredna prvenstva. Najboljši so se nato pomerili na šolskem prvenstvu. Iz najboljših na šoli smo sestavili šolsko ekipo. Ta je osvojila na občinskem ekipnem prvenstvu za pionirje in pionirke prvo mesto pri pionirjih, pionirke pa niso imele konkurence, kar kaže, da edino naša dekleta trenirajo namizni tenis.

Tudi na občinskem prvenstvu za posameznike smo se dobro odrezaли. Pri pionirjih in pionirkah smo osvojili prva tri mesta. Udeležili smo se tudi primorskega ekipnega prvenstva za pionirje. Premašala nas je ekipa Gorice.

Tudi na Miranovem memorialu smo zaradi premoči starejših igralcev izpadli že v prvem kolu.

Letošnje šolsko leto je bilo za "pinkponkaše" kar uspešno.

Upam, da bodo tudi naslednja leta.

Drago Torkar, 8.razred

S A H

Velikokrat sem opazovala starejšega brata, kako je premišljeno premikal figure na Šahovnici. Zdelo se mi je čisto preprosto. Kmalu sem zvedela, da tudi na naši šoli obstaja šahovski krožek. Ker se mi je zdela ta igra zanimiva, sem se vključila tudi jaz in še sedaj rada Šahiram. Mentor mladih šahistov je tov.Torkar. Toda ko sem se vpisala v šahovski krožek, so se pojavile težave. Nič več ni bilo tako preprosto, kakor sem mislila. Morala sem vložiti veliko truda, da sem se naučila premikati in postavljati figure. Pa tudi misliti sem morala, kakšno pot ima katera figura. Toda počasi je šlo na bolje.

Nekega dne je tovarič izbral ekipo za tekmovanje na Mostu na Soči. V njej sem bila tudi jaz. To je bilo zame nekaj novega, saj še nikoli niti gledala nisem tekmovanja. Tako me od tistega dne igranje šaha še bolj veseli.

letos smo bili starejši pionirki v Poljanah pri slovensko prvenstvu posameznikov. Bile smo zelo dobre, saj je Vida Prejer osvojila bronasto, Anica Kenda srebrno in jaz zlato medaljo. To je bil zame nov uspeh. Lansko leto in letos smo šahisti dobili celo pokal. Tako imamo na šoli dva šahovska pokala.

Malči Stucin, 7.razred

